

De Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Arnhem;

Gezien het door de Accountantskantoren X te Z, als gemachtigde van de Maatschap Y, gevestigd te Z, tijdig ingediend beroepschrift tegen de aanslag tot Navordering in de Ondernemingsbelasting 1946;

Gehoord appellante's gemachtigde;

Gehoord de Inspecteur der Belastingen te W;

Gelezen de stukken;

Overwegende, dat aan appellante, die oorspronkelijk in de Ondernemingsbelasting 1946 overeenkomstig haar aangifte was aangeslagen naar een belastbare bedrijfsopbrengst van f. 42.454,85, een navorderingsaanslag is opgelegd naar een totale bedrijfsopbrengst van f. 69.429,43 door de Inspecteur als volgt is berekend:

oorspronkelijke aanslag		f. 42.454,85
correctie dubieuze debiteuren		" 5.489,48
correctie reserve per 31 December 1945:		
reserve schadevergoeding	f. 25.000,--	
reserve proceskosten	" 5.000,--	
reserve afwikkeling A	<u>" 5.000,--</u>	
	f. 35.000,--	
bij aanslag toegestaan	<u>" 5.000,--</u>	<u>" 30.000,--</u>
Bedrijfswinst		f. 77.944,33
Nog te betalen Vereveningsheffing	f. 546,90	
Nog te betalen Ondernemingsbelasting	<u>f. 7.968,--</u>	<u>" 8.514,90</u>
Belastbare bedrijfsopbrengst		f. 69.429,43;

Overwegende dat appellante primair als formele bezwaren tegen deze Navordering heeft aangevoerd:

a. dat hier geen nieuw feit is in de zin van artikel 1 van de 7^e Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941, zodat de Inspecteur niet had mogen navorderen, waartoe wordt aangevoerd, dat bij de oorspronkelijke aangifte aan de Inspecteur zijn overgelegd de balans per 31 December 1945 en de winst- en verliesrekening

1 Januari - 31 December 1945, waarop de thans aangebrachte correcties zijn vermeld en in aftrek gebracht, waarmede de Inspecteur zich blijkens de aanslag conform de aangifte verenigd heeft, zodat deze navorderingsaanslag is een terugkomen op een vroeger ingenomen standpunt, hetgeen niet geoorloofd is;

b. dat in elk geval het recht tot navordering was vervallen omdat bij het opleggen van de navorderingsaanslag, waarvan het aanslagbiljet is gedagtekend 19 December 1951, meer dan 5 jaar verstreken waren sedert het einde van het onderhavige belastingjaar of belastingtijdvak, immers het onderhavige belastingjaar der Ondernemingsbelasting eindigde op 31 December 1945;

Overwegende, dat de Inspecteur deze formele bezwaren als ongegrond heeft betwist, daartoe ten aanzien van het eerste bezwaar zakelijk aanvoerende, dat bedoelde reserves wel op de bij de aangifte overgelegde balans en winst- en verliesrekening stonden, doch niet toegelicht waren en bij een later accountants-onderzoek bleek, dat deze reserves niet juist waren;

dat hij niet verplicht is een aangifte direct in alle onderdelen te controleren alvorens hij een aanslag oplegt;

dat de later gebleken onjuistheid der reserves het nieuwe feit is, waarop de navordering berust;

dat, wat het tweede bezwaar betreft, het belastingjaar voor de ondernemingsbelasting is het jaar, volgende op dat, waarin de bedrijfsopbrengst is verkregen;

Overwegende ten aanzien van de formele bezwaren:

ad a. dat de Inspecteur niet verplicht is om, alvorens de aanslag op te leggen, alle gegevens van de boekhouding na te sporen en te waarderen, tenzij enige omstandigheid aanwezig was geweest, welke tot controle aanleiding had moeten geven, hetgeen appellante niet heeft aangevoerd, noch bewezen is, zodat, toen bij een nader ingesteld accountants-onderzoek de onjuistheid van enige gegevens bleek, dit in de zin der wet als een nieuw feit is aan te merken, waarop de Inspecteur de navordering kan gronden;

ad b. dat volgens artikel 5, lid 2 van het Besluit op de Ondernemingsbelasting 1942 deze belasting wordt geheven terzake van het binnen een gemeente uitoefenen van een bedrijf in het kalenderjaar, voorafgaand aan het belastingjaar;

dat hieruit volgt, dat als belastingjaar voor de Ondernemingsbelasting is aan te

merken het jaar, volgende op dat, waarin de bedrijfsopbrengst is genoten, in casu het jaar 1946, zodat de termijn van 5 jaar eerst begon te lopen met 1 januari 1947 en de navordering per 19 December 1951 derhalve binnen 5 jaar is opgelegd;

Overwegende, dat derhalve beide formele bezwaren ongegrond zijn;

Overwegende, dat appellante subsidiar als materiële bezwaren tegen de navordering heeft aangevoerd, dat de Inspecteur ten onrechte de hiervoor vermelde correcties van f. 5.489,48, f. 25.000,--, f. 5.000,-- en f. 5.000,-- heeft aangebracht, waartoe appellante, zoals zij bij de mondelinge behandeling haar argumentering van het beroepschrift heeft gewijzigd, zakelijk aanvoert:

a. dat de post f. 5.489,48 betreft een schuld van B te V, die dat bedrag weigert te betalen;

b. dat de post f. 25.000,-- in een reserve voor mogelijk te betalen schadevergoeding aan A, B en C, welke beide eerstgenoemden aanspraak maken op schadevergoeding wegens te hoog berekende prijzen voor gedrukte couranten, A bovendien wegens onrechtmatig ontslag, terwijl C schadevergoeding eiste terzake van smaad, welk laatste proces intussen is beëindigd met een compromis van f. 1.000,-- schadevergoeding en betaling der proceskosten ad f. 1.600,--;

c. dat de post f. 5.000,-- is een reserve voor proceskosten tegen B, welk proces thans reeds vijf instanties heeft doorgemaakt;

d. dat de post f. 5.000,-- is een reserve voor de afwikkeling van de zaak C; alle welke reserves appellante vermeent te moeten handhaven;

dat zij tenslotte nog verzoekt, dat, behalve de door de Inspecteur afgetrokken bedragen voor nog te betalen Vereveningsheffing en Ondernemingsbelasting, alsnog in mindering zal worden gebracht wegens nog te betalen omzetbelasting f. 2.411,38;

Overwegende, dat de Inspecteur de juistheid dezer reserveringen op grond van het ingesteld accountantsonderzoek bestrijdt, zakelijk op de gronden:

ad a. dat deze vordering van appellante volgens het accountantsonderzoek in de boeken van B als debet is geboekt en dus erkend wordt, terwijl B zich op een tegenvordering tot een lager bedrag beroept;

ad b. dat de kwestie met A en B over de prijs van geleverde couranten en de kwestie over het ontslag van A eerst na 1945 zijn ontstaan en derhalve in 1945 geen enkele aanleiding was hiervoor een bedrag te reserveren; dat terzake van het geding met C,

enige reserve redelijk was en door de Inspecteur bij zijn toegestane reserve van f. 5.000,-- hiermede rekening is gehouden, terwijl ontkend wordt dat de proceskosten f. 1.600,-- bedragen;

ad c. dat in 1945 geen enkele reden aanwezig was om voor het proces tegen B zoveel te reserveren als appellante thans met een beroep op de vele latere instanties, die dit proces heeft doorgemaakt, tracht aannemelijk te maken;

ad d. dat ook voor deze reserve geen aanleiding is, omdat de kwestie met A in 1945 nog niet bestond;

dat, wat de gevraagde aftrek der omzetbelasting betreft, tegen dit bedrag geen bezwaar is, maar de Inspecteur desniettemin de Raad verzoekt, deze aftrek niet te verlenen, omdat geen verhoging van 100% is toegepast, waartoe termen aanwezig waren en dan de navorderingsaanslag toch reeds tot een te laag bedrag is opgelegd;

Overwegende omtrent vorenbedoelde reserves, dat appellante tegenover de ontkentenis van de Inspecteur, alleen aannemelijk gemaakt heeft dat in 1945 een niet betwiste vordering ad f. 5.489,48 bestond op B, waartegenover deze een lagere tegenvordering pretendeerde en dat een proces liep met C terzake van smaad; dat de Inspecteur terecht de niet betwiste vordering op B niet onder de dubieuze vorderingen heeft gerekend en de bedrijfsopbrengst met dit bedrag heeft verhoogd; dat terzake van de vordering C en de tegenvordering van B een reserve van f. 5.000,--, als door de Inspecteur berekend, naar oordeel van de Raad voldoende is te achten, nu appellante niet bewezen heeft, dat in 1945 andere processen een verdere reservering meebrachten;

Overwegende, dat derhalve de berekening der bedrijfsopbrengst, zoals de Inspecteur die voor de navordering heeft becijferd, door de Raad juist geacht wordt, behalve wat betreft de gevraagde vermindering wegens te betalen omzetbelasting ad f. 2.411,38 welke vermindering de Raad juist acht; dat immers de Raad alleen beslist over de navorderingsaanslag, zoals die is opgelegd en bij de beslissing hierover geen rekening kan houden met een hogere, doch niet opgelegde aanslag;

Overwegende, dat derhalve uit het bovenoverwogene volgt, dat de navorderingsaanslag moet worden teruggebracht tot
f. 69.429,42 – f. 2.411,38 = f. 67.018,04;

Vermindert de navorderingsaanslag in de Ondernemingsbelasting 1946, waarvan beroep, naar een belastbare bedrijfsopbrengst van f. 67.018,04.

Aldus vastgesteld in de Vergadering van 10 April 1953 door de heren Mr. Van der Grinten, Voorzitter; Mr. Star Nauta Carsten en Van der Hoop, Leden, in tegenwoordigheid van Mr. Albricht, Secretaris.

coll:

De Voorzitter:

Afschriften verzonden: 9 Mei 1953.

w.g. Van der Grinten.

De Secretaris,

w.g. A.P.A. Albricht.

Voor eensluidend afschrift,

De Secretaris van den Raad van Beroep
voor de Directe Belastingen te Arnhem

w.g. A.P.A. Albricht.